

τηλεόραση

Γυάλινος κόσμος

ΟΛΓΑ ΧΩΜΕΝΙΔΗ

Η αγωνία της άδειας καρέκλας. «Κάποιον πρέπει να έχω απέναντί μου. Δεν μπορώ να κάνω συνέντευξη μόνος μου». Εμοιαζε γεμάτη απελπισία η φωνή του τηλεστάρ συνεντευξιαστή. Μόλις είχε δεχθεί μια απρόσμενη και ταυτόχρονα εξοντωτική κριτική από τον επιφανή καλεσμένο του: «Έχεις βγάλει στην εκπομπή σου σκουπίδια. Και είναι κρίμα, γιατί είσαι πολύ καλός δημοσιογράφος. Δεν έχεις ανάγκη να το κάνεις αυτό». «Μα οι ογκόλιθοι, όπως εσύ, δεν έρχονται εύκολα. Ενάμιση χρόνο παρακαλώ τον τάδε για να τον πείσω να έλθει», προσπάθησε με εμφανή αμηχανία να υπερασπιστεί τις εσχάτως αλληπάλληλες αμφιλεγόμενες επιλογές των καλλιτεχνών καλεσμένων του. Σε άλλη περίπτωση, αν δηλαδή είχε δεχθεί ανάλογα βέλη από άλλον, το μάτι του θα άστραφτε αμυνόμενο, απειλητικά. Αυτή τη φορά όμως, μπροστά στο ειδικό βάρος του καλεσμένου του, δεν του απέμενε παρά μονάχα σάστισμα... Γιατί την αντικειμενική αλήθεια την ήξερε βαθιά μέσα του και ο ίδιος ο αστραφτερός τηλεαστέρας, και ας είναι κατά κάποιο τρόπο ζυγισμένη με τη δική του αλήθεια. Οτι δηλαδή είναι προφανές, όσο και θεμιτό, στο πλαίσιο του εμπορικού τηλεοπτικού ανταγωνισμού που κλιμακώνεται αβάσταχτα να... θυσιάζει την προσωπική σου πολιτισμική οπτική προς χάριν ενός κατασκευασμένου ινδάλματος που «πουλάει» στο φιλοθέαμον κοινό εφήμερα λαμπιόνια light ψυχαγωγίας. Είναι όμως και άλλο τόσο... προπέτασμα καπνού για τα μάτια του κόσμου (αν τον θεωρείς βέβαια ανυποψίαστο) ο ισχυρισμός ότι οι σπουδαίοι δημιουργοί αποφεύγουν τη μικρή οθόνη, όταν μάλιστα εκείνος που το επικαλείται έχει πολλάκις εισπράξει με μεγάλη προθυμία τις απόψεις τέτοιων δημιουργών μέσα από άλλου είδους εκπομπές που διευθύνει, όπως λόγου χάρη κεντρικά δελτία ειδήσεων. Και βέβαια από την άλλη είναι επίσης φανερό ότι οι σημαντικοί και σπουδαίοι καλλιτέχνες είναι... αρκετά νοήμονες για να συμμετάσχουν σε ένα talk show που συχνά αμφισβητεί την ίδια του τη σοβαρότητα.

13-05-2001

Καβγάδες, καβγάδες, καβγάδες παντού. Καβγάδες για το τίποτε. Καβγάδες με το παραμικρό. Καβγάδες για το πάπλωμα. Καβγάδες για σημαντικά. Καβγάδες για ασήμαντα. Εξαλλος ο Στάθης Αγγελόπουλος με τον φερόμενο ως φίλο του μακαρίτη πατέρα του, Μανώλη Αγγελόπουλου, που θέλει να γράψει βιογραφία του λαϊκού τραγουδιστή ενώ δεν έχει πάρει τη συναίνεσή του. Εξαλλος ο Μητροπολίτης Χρυσόστομος με τον ομοτράπεζό του Στ. Παπαθεμελή: «Μη μου λες εμένα ότι έχω προσωπικά με τον Χριστόδουλο. Εσύ δεν έχεις προσωπικά με τον Σημίτη; Εγώ τουλάχιστον δεν αλλάζω θέση. Ο,τι έλεγα, λέω, δεν κρύβομαι. Ενώ εσύ άλλα έλεγες όταν ήσουν υπουργός κι άλλα τώρα». Εξαλλος και ο πρόεδρος της ΓΣΕΕ Χρ. Πολυζωγόπουλος με τον επίσης ομοτράπεζό του Γ. Βουλγαράκη: «Ξέρομε τι λύσεις έχετε εσείς για το ασφαλιστικό. Θυμόμαστε πολύ καλά τον νόμο Σιούφα». Εξαλλος και ο Γ. Βουλγαράκης τού απαντά: «Να τ' αφήσετε αυτά. Εδώ δεν είναι ΓΣΕΕ».

Τι ενώνει όλους αυτούς τους καβγάδες; Η μία πλευρά της εξήγησης του φαινομένου, εκείνη των πασιφανών αιτιών, έχει ξεκάθαρες απαντήσεις: Είναι η mania του εύκολου (νουμεροθηρικού) εντυπωσιασμού που ωθεί τους τηλεπαρουσιαστές να επιλέγουν... ετοιμοπόλεμους συζητητές. Και είναι επίσης η πελατειακού τύπου εμμονή των νεοελλήνων να υποδύονται τον «βασιλικότερο του βασιλέως» για να πλασαριστούν σε πιο αρεστή θέση κοντά στους αρχηγούς των απόψεών τους. Υπάρχει ωστόσο και η πλευρά των άφατων (για τώρα) και δυσερμήνευτων (για τώρα) εξηγήσεων, που μπορούν να έλθουν στο φως αν θελήσουμε να αναζητήσουμε απαντήσεις σε ερωτήματα όπως: Μήπως στ' αλήθεια το ποτάμι της κοινωνικής οργής έχει ξεχειλίσει; Μήπως η κατάρριψη κάθε έννοιας κοινωνικής δικαιοσύνης εν ονόματι του ευδαιμονισμού των ολίγων ισχυρών του κόσμου τούτου είναι η αφορμή αυτής της συσσωρευμένης αγανάκτησης που ψάχνει τον τρόπο να εκτονωθεί και τον δρόμο να εκφραστεί; Αν συμβαίνει όντως κάτι τέτοιο, τότε σίγουρα η διέξοδος δεν μπορεί να δοθεί από την τηλεόραση και τον... γυάλινο κόσμο της, που εξυπηρετεί ιδιοκτησιακές και εξουσιαστικές σκοπιμότητες.